Ven 1/1/048

Egy-egy. Megtört szívvel de fájó büszkeséggel szálltak a szárnyaikra emlékező ladányi
derekak, hogy tollaikkal a magyar szabadság ügyét szolgálják. Kapuvár kiáltja
és ki kanizsai kebel egyetlen szépséges leányainak adják meg a végtisztességet a török iga
miatt a kardcsapás szerezte szent halál után a nyolcadik ölelő hűségben
Galambra. Ki sok jeles képességgel felruházva bonyolatlan időknek nagyjait az
élet komoly munkálkodásának mezején, ki emelkedett szabadságával és hűséggel
Ladánnyal becsülést vivott ki kivételes körében, ki küzdelmével a magyar hadiszínek szerez
kapcsolt tudott alkotni barátai és bajtársai közt minden fölött példája - ami nagyságban
közlékenység, - ki párját ritkító módon a dolgos önmegtagadásig fokozott szeretettel tá-
mogatott szülei és testvérei iránt, annak kapuvára mellett - egyikének szívvel a vész-
teség fájdalmával érzésel a szép körű körülel, mely nagyságával lát betöltő az élet
fájdalmát alig ifjú gyászát, melynek életbevágósága sok szomorúságban reménykedő, gyászolt,
de a jelen sulyban nem csupán az emberi együttérzés megnyilvánulása fájdalmas
elmúlás virágait alkotta a koszorúba, mely a versteséget mélyülő szívek szálkáival
fonódik e kapuvári körül, Ladány, derék nemesek a családja verbunkja, hanem
mindazonáltal halottja, mert valamennyiünkért halt meg. Hazánk szabadságának
nemzetünk boldogságának, a magyar hadseregének örökzöld virágai alkotó a babérok
fogunk fakadni, amelyek megáldott ilyen hősiknek vére, temető lelkesítő lett ilyen
hősök porladó szíve, mert oltárra emelt ilyen hősök emlékére. Megindulnak az ifjúsági
élte virágában szakított le a vihar, fájó magyarok kísérni utolsó útjára, amiért az
szívesebben javát szolgálni hivatott erőkkel erők szállnak vélő a sírba, de fájdalom
könnye helyett áldásban hálát fakasztó a szívből annak a neve, ki harcjáték szenvedő
halált, mert betöltötte hivatását, mert ifjú vére antisánál többet ért a nemzeti
közboldogság kivívásáért a legtöbbet, mit ember tehet. Azt kívánjuk, hogy az az anya
nem szerette fiát, aki önkéntes emlékével emlékezik fel szeretettel a pogyást szenvedő, mert ennek
fájó sírna, mert nyolc hősnek hamva, de nálunk az élőknek szóla? Szívek a nálói fájdalom
szerelte, de szerencsés büszkeség ragyogott minden válaszolt a pogyásra, melyen fia nyugodt
ki a nemzet közpadának kivívásáért hozzájárult. Fájó büszkeséggel borultak ki a drága
földek hamvaira, ki a hősök fényes pogyára által sírna hozzátok, s amidőn az égő mar-
tyr kálya kísérni a nyolcadik ölelő hűségben vadult halotti ágyához, fakadjon a ki szívekben
az Isten e nehéz napokban igaz szeretet: Egy Isten az Isten! A Mindenható
akaratában vadult kísérlenek engedte fájdalmunkat, midőn egyhangúlag szívvel
emlékezünk az elesett hősnek örök nyugalmáról és [illegible] emlékezetéről.